

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ε΄.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί απόρριψως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως κατὰ τὴν ἀπὸ 25 Ἰουλ. 1835 ὑπ' ἀρ. 47 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν. — 2) Περί ἀπορριψως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Νικολ. Θεοδώρου Πάμερ κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Ὀκτωβρ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 48 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. — 3) Περί ἀναίρεσως τῆς ἀπὸ 13 Σεπτεμβρ. 1835 ὑπ' ἀρ. 19 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν. — 4) Περί Παραδοχῆς τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ Δημ. Πετρόπουλου.

(Ἀπόφ. Πολιτ. 34)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 47)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ.Κ. Χριστοδούλου Κλονάρη Προέδρου Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Αθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμάκη, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρίου Ἀνδρονίκου Παΐκου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 9 τοῦ τρέχοντος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μετὰ τοῦ Ν. Μπόν κτηματίου καὶ κατοικοῦ Ναυπλίας ἀναιρεσείοντος, καὶ τοῦ Στέλλiou Λαζάνη ἀργιτέκτονος, κατοικοῦ Ναυπλίας ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Κατὰ τὸ 1830 ἔτος ὁ Νικόλαος Μπόν καὶ Στέλλιος Λαζάνης ἐσυμφώνησαν προφορικῶς, ὁ μὲν δεῦτερος νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐν Ναυπλίῳ οἰκίας τοῦ πρώτου πᾶν ὅ, τι ἀπέβλεπε τὴν ξυλουργικὴν ἐργασίαν, οὗτος δὲ νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Λαζάνην γρῶς. 3500⁰⁰ περιασθέντος τοῦ ἔργου τούτου ὁ Λαζάνης ἐπαρουσίασε εἰς τὸν Μπόν λογαριασμὸν τῆς διὰ τὴν ὕλην καὶ τλπ. γενομένης δαπάνης, ἀναβαίνοντα εἰς γρῶσια 3382, τὸν ὅποιον ὁ Μπόν παρεδέχθη καὶ ὑπέγραψεν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ναυπλίας, ὁμολογήσας ἐνταυτῷ ὅτι ἐκτὸς τῆς ῥηθείσης ποσότητος τοῦ λογαριασμοῦ χρεωστῇ πρὸς τὸν Λαζάνην ἐκ τῆς διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς οἰκίας συμφωνηθείσης ἀποκοπῆς 119 πεντάφραγχα, καὶ γρῶς. 9.

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1831 ὁ Μπόν ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Πρωτοκλήτου Ἀργους καὶ Ναυπλίας τὸν Λαζάνην ζητῶν τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ ῥηθέντος λογαριασμοῦ, ὡς ἐμπεριέχοντος διαφόρους ποσοτήτας, τὰς ὁποίας ὁ Λαζάνης ἀνεῖ λόγου κατεχώρησεν ἐν αὐτῷ, καθὼς 95 πεντάφραγχα, τὰ ὅποια ἐδόθησαν παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν Λαζάνην διὰ προμήθειαν τῆς πρὸς οἰκοδόμησιν τῆς οἰκίας ἀναγκαίας ὕλης, καὶ ὅχι δι' ἀντιμισθίαν τῆς ἐπιστασίας του, ὡς ὁ Λαζάνης ἀξιοῖ καὶ τλπ., καὶ πρὸς τοῦτο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Λαζάνης νὰ τὸν πληρώσῃ γρ. 360 τίμημα 360 ὀκταδ. σίτου, διδέντος παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἴδιον Λαζάνην, καὶ 400 γρῶς δι' ἐν κίσκε, τὸ ὅποιον δὲν κατεσκευάσεν ὁ Λαζάνης, κατὰ τὴν συμφωνίαν των. Τὸ Πρωτοκλήτεον δικάσαν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ.

47 ἀπόφασίν του, δι' ἧς τινὰ μὲν τῶν κεφαλαίων τῆς αἰτήσεως τοῦ Μπόν παρεδέχθη, ἄλλα ἀπέρριψε, καὶ ἔτετα ἐτροπολόγησε, περὶ δὲ τῶν 95 πεντάφραγγων καὶ τοῦ σίτου ἐπέβαλε εἰς τὸν Μπόν ὄρκον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι Εἰσχυρίσεως δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, ἐξεδόθη παρ' αὐτῶν ἡ ὑπ' ἀρ. 47 ἀπόφασις, ἥτις μεταρρυθμίζουσα τὴν τοῦ Πρωτοκλήτου, παραδέχεται τὸ κύρος τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Λαζάνη, ἐκτὸς τινῶν λαθῶν, τὰ ἀδιείρετον τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ ὡς πρὸς τὰ 95 πεντάφραγχα, τὰ ὅποια ὁμολόγησεν ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Μπόν, μὴ ὑπαρξούσης ἄλλης ἀποδείξεως, θεωρεῖ ὡς ἀποδοδεγμένην τὴν ποσότητα τοῦ σίτου ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Μπόν ὅτι ἐστάλη οὗτος παρὰ τοῦ Λαζάνη εἰς Ζάκυνθον, καὶ ἀπὸ ἐν πιστοποιητικῶν τοῦ Λαζαριελάου Ναυπλίας ὑπ' ἀρ. 111, ὑποχρεώνει τὸν Λαζάνην νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Μπόν, ὡς ἤθελεν ἀποδεικτεῖν ὁ δεῦτερος ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου, καὶ κανονίζει τὴν πληρωμὴν τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ὀφειλομένων πρὸς ἀλλήλους γρῶσιων κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου (11 Φεβρ.) 1835 Β. Διατάγματος καὶ τλπ. Γῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν ὁ Μπόν ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοῦ λόγου, 1. ὅτι οἱ Ἐφεταὶ παραδεχθέντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀδιαίρετου τῆς ὁμολογίας, μὴ ἰσχύουσας καθ' ἡν ἐποχὴν ἐξεδόθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοκλήτου, ἐφήρμωσαν κακῶς τὸν νόμον τοῦτον παρὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ 776 άρθρου τῆς πολ. Δικονομ., 2. ὅτι ἐφήρμωσαν κακῶς, ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῶν γρῶσιων τὸ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου (11 Φεβρουαρίου) 1835 Β. Διατάγμα, τὸ παραλληλίζει τὰ γρῶσια μετὰ κυκλοφοροῦντα εἰς τὴν Ἑλλάδα νομίσματα, καὶ 3. ὅτι δὲν αἰτιολόγησαν τὴν μὴ παραδοχὴν τῶν δια τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοκλήτου ἐπιβληθέντων εἰς τὸν Μπόν ὄρκων.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Ε. Ἀν. Σωμάκη, τὸν Δικηγόρον Κ. Πολυάδην, πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσείοντος, παρόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Σκεφθεὶς κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, καὶ κατὰ τὸν ἰσχύοντα σήμερον νόμον (ἀρ. 264 τῆς Πολιτ.

Δικονομ.) αἱ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ὁμολογίαι δὲν διακρίνονται, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ἐξαιρέσεων, αἱ ὅποιαι ἐνισχύουσιν τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἀδαιρέτου τῆς ὁμολογίας, δὲν δύνανται νὰ ἐκταθοῦν εἰς περιπτώσεις ἄλλας παρὰ τὰς ἀπὸ τὸν νόμον προσδιωρισμένας, καὶ ἐπομένως οἱ ἐν Τριπόλει Ἐφέται, ἐφαρμόσαντες εἰς τὴν περὶ τῶν 95 πενταφράγγων ὁμολογίαν τοῦ Λαζάνη τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, αἵτινες, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔγενεν ἡ τοῦ Πρωτοκλήτου ἀπόφασις, εἶχον τὴν αὐτὴν ἰσχύν, ὅποῖαν ἔχουν καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη, ἡκολούθησαν κατὰ γράμμα τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθ. 776 τῆς Πολ. Δικονομ., ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν αὐθένος νόμου κακὴ ἐφαρμογὴ ὡς πρὸς τοῦτο τὸ κεφάλαιον.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν παραδεχθὲν τὴν περὶ τοῦ ἀδαιρέτου τῆς ὁμολογίας ἀρχὴν, καὶ ἐκθέσας αὐτὴν εἰς τὸ αἰτιολογικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεώς του, αἰτιολόγησεν ἀποκρώντως τὸ Κεφάλαιον τῶν 95 πενταφράγγων καθὼς καὶ τὴν ἀποσιώπησιν τοῦ διὰ τῆς τοῦ Πρωτοκλήτου ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος εἰς τὸν Μπὸν ὅρκου διότι ἀποδυναιμένον τοῦ περὶ τῶν ῥηθέντων πενταφράγγων Καίσαρα ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Λαζάνη, οἱ Ἐφέται δὲν ἐδύναντο νὰ ἐπιβάλωσι πλέον εἰς τὸν Μπὸν, ὡς καὶ δὲν ἐπέβαλον τὸν ὅρκον.

Ἐπειδὴ περὶ τῆς ποσότητος καὶ τῆς τιμῆς τοῦ δοθέντος παρὰ τοῦ Μπὸν εἰς τὸν Λαζάνη σίτου, ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν φέρει ἱκανὰς αἰτιολογίας, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται δῆλον, ὅτι οἱ Ἐφέται δὲν ἐπέβαλον καὶ περὶ τούτου τὸν ὅρκον εἰς τὸν Μπὸν ἐπιστηριζόμενοι εἰς ἄλλας ἀποδείξεις, δῆλ. περὶ μὲν τοῦ ποσοῦ εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Λαζάνη, ἐνισχυομένην ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀρ. 111 ἀποδεικτικῶν τοῦ τελωνείου Ναυπλίας, περὶ δὲ τῆς τιμῆς ὑποχρεώσαντες τὸν αἰτούντα Μπὸν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον τὰς ἀναγκαίας ἀποδείξεις, ὡς μὴ ἀποδυναιμένης αὐτῆς κατ' οὐδὲνα τρόπον· ἄρα καὶ κατὰ τοῦτο τὸ Κεφάλαιον ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν δὲν εἶναι ἀναντιλογήτως.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρ. (11 Φεβρουαρ.) 1835 Β. Διατάγματος, κατὰ τὸ 3 ἀρθ. αὐτοῦ, περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς πρὸς τὸ δημόσιον ὀφείλοντας καθυστερήσαντα δημόσια δικαιώματα, καὶ δὲν ἐκτείνεται εἰς τὰς μεταξὺ ἰδιωτῶν ληψοδοσίας, εἰς τὰς ὁποίας δύνανται οὗτοι νὰ δέχωνται τὰ κυκλοφοροῦντα εἰς τὸ κράτος νομίσματα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ §. 21 τοῦ ἀπὸ 8 (20) Φεβρ. 1833 Β. Διατάγματος· τὸ δὲ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ὑπεχρεώσαν διὰ τῆς ἀποφάσεώς του τοὺς διαφορομένους νὰ πληρώσωσι τὰ ἀμειβάτῃ των χρεὴ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ εἰρημένου διατάγματος τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρ. (11 Φεβρ.) 1835 ἔκαμε κακὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουλ. 1835, ὑπ' ἀρ. 47 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν αἵτησιν ἀναιρέσεως καθόσον ἀποβλέπει τοὺς δύο ὅρκους, τοὺς ὁποίους τὸ μὲν Πρωτοκλήτον Ἀργους καὶ Ναυπλίου εἶχεν ἐπιβάλει εἰς

τὸν ἀναιρεσίοντα Νικολ. Μπὸν διὰ τὰ 95 πενταφράγγα καὶ τὰς 160 ὀκάδ. σίτου, τὸ δὲ ἐν Τριπόλει Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δὲν ἐπέφερεν ὡς μὴ συγχωρούμενος· καὶ ἀναιρεῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν κατὰ τὸ μέρος ἐξ' τοῦ ὁποῖον διατάσσεται ἡ πληρωμὴ τῶν χρεῶσεων κατὰ τὸ ἀπὸ 11 Φεβρ. 1835 Β. Διατάγμα, καλεῖ τὰ μέρη νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιόν του εἰς τὴν προσεχῇ συνεδρίαν, πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, κατὰ τὸ ἀρθ. 836 τῆς Πολ. Δικονομ., ἀποφασίζει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα τὸ προκαταβληθὲν πρόστιμον τῶν 200 δραχ., καταδικάζει ἀμφοτέρους τοὺς διαδ.κούς εἰς τὴν ἐξ' ἡμισείας πληρωμὴν τῶν δικαιωμάτων τῆς παρουσίας ἀποφάσεως, συμποσούμενων εἰς 6 δραχ., καὶ διατάσσει νὰ δημοσιευθῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις· δαπάνη τῶν ῥηθέντων διαδίκων, καὶ νὰ χορηγῇ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρέσεως ἀποφάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Ἰανουαρ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰανουαρ. 1836.

ὁ Πρόεδρος Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ
ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

(Ἀπόφ. Πολ. 36.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 101.)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χρῖς. Κλονάρη Προέδρου, Ἀναστ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρ. Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, Π. Δεαγγέλου Εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν ἀναπληροῦντος τὸν ἀσθενοῦντα πάρεδρον, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Παῖκου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν τὴν 27 τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου εἰς δημοσίαν συνεδρίαν κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τούτου τοῦ Δικαστηρίου ἀφορώσης τὴν γενομένην ἔνστασιν περὶ τοῦ παρδακτοῦ τῆς αἰτήσεως, διὰ νὰ δικήσῃ μεταξὺ τοῦ Ν. Θ. Πόμερ ἀναιρεσίοντος, καὶ τοῦ Ἀθ. Πάμπαρα, ἀναιρεσιβλήτου, ἀμφοτέρων κατοίκων Μυκόνου, τὴν ἐξῆς περὶ ἀναιρέσεως αἵτησιν.

Κατὰ τὸ 1829, ὁ Ἰωάννης Πάμπαρας πατὴρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Πρωτοκλήτου τῶν Β. Κυκλάδων, τὸν Θ. Πόμερ, ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν 618 σκούδων τοῦ Ἀγκῶνος μετὰ τοῦ τόκου των, ὡς χρεωστούμενων ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Πόμερ πρὸς τὸν ἐνάγοντα, προερχομένων ἐξ ἐγγυήσεως. Το ῥηθὲν Πρωτοκλήτον κατεδίκασε τὸν Πόμερ διὰ τῆς ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου 1829 καὶ ὑπ' ἀριθ. 94 ἀποφάσεώς του εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χρέους, τούτου μετὰ τοῦ τόκου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐν καιρῷ ὁ ἡγηγηθεὶς ἄλλ' ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοκλήτου δὲν ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν, διότι ὁ ἐκκαλὼν δὲν ἔδωκε προηγούμενως ἐγγυήσιν. Κατὰ τὸ 1831 ὁ Πόμερ προσέφυγεν εἰς τὸ κατὰ τὸ Δίγατον ἔκκλητον, ἐκθέσας τὰ γεγόμενα

καλύματα ως πρὸς τὴν ἔφεσιν του κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ ἐζήτησε νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἔφεσις του. Τὸ Δικαστήριον παρὰδεχθὲν τὴν αἴτησιν τοῦ Πόμερ διὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1832 καὶ ὑπ' ἀριθ. 81 ἀποφάσεώς του, παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν 15 ἡμερῶν προθεσμίαν νὰ εἰσάξῃ τὴν περὶ αὐτῆς ἀναφορὰν του. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἐκκλητοῦ ὁ Πάμπαρης ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ζητῶν τὴν ἀνατροπὴν τῆς. Ἡ περὶ αὐτῆς δίκη μείνασα ἐκκρεμῆς διὰ τὴν παῦσιν τῶν Δικαστηρίων, εἰσῆλθη μετὰ τὴν σύστασιν τῶν ἐναστώτων Δικαστηρίων, ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον δικάσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48 ἀποφάσεώς του ὡς Δικαστήριον τρίτου βαθμοῦ δικαιοδοσίας, ἠράνισε τὴν ὑπ' ἀριθ. 81 ἀπόφασιν τοῦ Ἐκκλητοῦ. Ὁ Πόμερ ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐδίκασαν ἀναρμοδίως, καθότι ἡ αἴτησις τοῦ ἀντιδίκου του ἦτον περὶ ἀναίρεσως καὶ οὐχὶ ἔφεσις εἰς τρίτον Δικαστήριον.

Ἀκούσαν τὸν Εἰσηγητὴν Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν δικηγόρον Ν. Σκουφον, πληρεξούσιον τοῦ ἀνααιρεσέοντος, παρόντος, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληλα, πληρεξούσιον τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου, παρόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελεῖα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον, Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 11 Μαΐου 1835 δικτάγματος, ὅσαι ὑποθέσεις, ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Ἀνωτάτου ὡς Δικαστηρίου ἔχοντος δικαιοδοσίαν τρίτου βαθμοῦ, δικασθῶσιν ἀπὸ τὰ Δικαστήρια τῶν Ἐφετῶν, δὲν ἀπολαμβάνουν πλέον δικαίωμα προφυγῆς πρὸς ἀναίρεσιν· ἡ δὲ προκειμένη ὑπόθεσις ἀπεφασίσθη ἤδη ἀπὸ τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον, χωρὶς προσδοκίαν τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ παρ' οὐδετέρου τῶν μερῶν.

Ἐπειδὴ τὰ Δικαστήρια τῆς ἐφέσεως ἐντὸς τῆς μετὰρρυθμιστικῆς δικαιοδοσίας των ἔχουν καὶ δύναμιν ἀνααιρετικήν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Πάμπαρης, ὅστις εἶχε προστρέξει πρὸς τὸ Ἀνώτατον, εἶχεν ἐξαίτηθῇ ὅχι μόνον ἀνατροπὴν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τῆς ὁποίας ἐπαρὰπονείτο, ἀλλὰ καὶ ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ ἐκ τούτου γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸ αἴτησις του ἦτον οὐσιωδῶς ἐκκλητική εἰς τρίτον βαθμὸν δικαιοδοσίας· καὶ ἐπομένως ἀρμόδιον Δικαστήριον ἦτον τὸ τῶν Ἐφετῶν, καὶ ἀναίρεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι πλέον δεκτὴ, κατὰ τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἀπὸ 11 Μαΐου 1835 δικτάγματος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Νικολάου Θεοδώρου Πόμερ, ἥτις ἐγίνε κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 48 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, δικάσαντος εἰς τρίτον βαθμὸν, καὶ ἀπαλλάττει ἐν τῷ παρόντι τὸν ἀνααιρεσέοντα ὡς ἐνδὲ τῶν Δικαστικῶν δικαιωμάτων τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ τῶν παρουσιασθέντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν δικηγόρων, συμποσούμενων εἰς δρ. 52 καὶ λεπ. 80, τὰ ὅποια θέλει πληρῶσαι εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀφ' οὗ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις του, κατὰ τὰ 223 καὶ 224 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Φεβρουαρίου 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμ. Γ. Κ. Ἰσχυράρχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Φεβρουαρίου 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμ. Γ. Κ. Ἰσχυράρχος.

(Ἀπόφ. Ποιν. μ.ζ.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 99.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάμη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀνασ. Σωμάκη, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρίου Ἀνδρονίκου Παΐκου καὶ τοῦ Γραμμ. Γεωργίου Κωνσταντ. Ἰσχυράρχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 30 τοῦ παρελθόντος Μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου αἰτησιν ἀναίρεσως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως.

Εὐγενία τις ἐκ Θηβῶν ἐγκάλεσε τὸν σύζυγον αὐτῆς Ἰω. Δαλδῶν ἐνεκα αἰκιῶν καὶ τραυμάτων δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως ἀπὸ τὸ Πταισματοδικεῖον Θηβῶν κατεδικάσθη ὁ Δαλδῶς εἰς 35 ἡμερῶν κράτησιν· ὁ καταδικασθεὶς ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 13 Σεπτεμβρ. 1835 καὶ ὑπ' ἀρ. 19 ἀποφάσεώς του κηρυχθὲν ἀναρμόδιον ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Ι. Δαλδῶ, ὑπολαβὼν αὐτὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν μάλλον παρὰ ἔφεσιν. Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου, διὰ τοὺς λόγους, 1. ὅτι ἀπόφασις Ἐφέσιμος τῶν πταισματοδικῶν δὲν φέρεται κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, 2. διότι ὁ Ἰω. Δαλδῶς ἔκαμε πραγματικῶς ἔφεσιν, καὶ οὐχὶ αἴτησιν ἀναίρεσως, 3. ὅτι ἡ παράθεσις τοῦ 360 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ., τὴν ὁποία κάμνει ὁ Δαλδῶς εἰς τὴν ἀναφορὰν του, καὶ δύναμει τοῦ ὁποίου αἰτεῖ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου, εἶναι ὅλως ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὸ Δικαστήριον, διότι τοῦ νόμου ἡ ἐφαρμογὴ εἶναι ἔργον τοῦ Δικαστηρίου καὶ ὄχι τοῦ ἀναφερομένου, 4. ὅτι ὁ Δαλδῶς διὰ τῆς ἀναφορᾶς του αὐτῆς γενομένης ἐντὸς τῆς προθεσμίας, καὶ ἐνώπιον τῆς ἀνηκούσης ἀρχῆς, ἀπέδειξε τὸν σκοπὸν καὶ τὴν θέλησιν του περὶ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἀποφάσεως, ἐπομένως ἡ αἴτησις του ἔπρεπε νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸ Δικαστήριον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νόμος ἀνέθετε τὴν ἐξέτασιν καὶ κρίσιν αὐτῆς, 5. ὅτι καὶ ἀναίρεσιν οὐ ἤθελε χαρακτηρίσῃ ὁ Δαλδῶς τὴν αἴτησιν του, πάλιν ἔπρεπε ἡ τακτικὴ αὕτη αἴτησις του νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον, διότι ὁ Νόμος, καὶ ὅχι ἡ θέλησις τῶν μερῶν διαρίζει τὴν τάξιν τῶν δικαιοδοσιῶν.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν Εἰσαγγελεῖα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 353 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ. αἱ παρὰ τῶν Πταισματοδικῶν ἐκκλητῶς ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ὑποβάλλονται εἰς ἔφεσιν, φερομένην εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπειδὴ ὁ Ἰω. Δαλδός, φυλάξας ὅλους τοὺς νομίμους τύπους, ἐξεκάλεσε τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Πταισματοδικείου Ὡθῶν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικεῖον, ἐκφράσας ῥητῶς εἰς τὴν αἴτησίν του τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον, τὸ δὲ Δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν παρεγγύησαν τὴν αἴτησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐπικαλουμένου τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 360 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ. ἐκπύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἰ. Δαλδοῦ, ἐνῶ μάλιστα ὑπεχρεοῦτο εἰς τοῦτο παρὰ τοῦ νόμου, καὶ ἀφῆρσεν οὕτως ἀπὸ τὸν ἐκκαλοῦντα δικαίωμα ἰσχυρὸν καὶ οὐκ ὥδες, τὸ τῆς ἐφέσεως, ἐπομένως παρεβίασε τύπον οὐκ ὀρθὴν τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν θεωρεῖται τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἰ. Δαλδοῦ ὡς αἴτησιν ἀναίρεσεως περίεπεν εἰς τύπον προφανέστερον λάθος ὅσον τὸ 359 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ. διατάττον ὅτι μόναι αἱ παρὰ τῶν Πταισματοδικῶν ἢ Πλημμελειοδικῶν εἰς τελευταῖον βαθμὸν δικαιοδοσίας ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ὑπάγονται εἰς ἀναίρεσιν, ἐννοεῖ προφανῶς ὅτι ὅλαι αἱ εἰς πρῶτον βαθμὸν δικαιοδοσίας, ἥτοι ἐκκλητῶς ἐκδοθεῖσαι, πρέπει νὰ φέρονται εἰς ἔφεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναίρεῖ ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 13 Σεπτεμβ. 1835 ὑπ' ἀρ. 19 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ἀπεφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ πληρωθῶσι παρὰ τοῦ Δημοσίου, καὶ νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Φεβρουαρίου τοῦ 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,

Α. ΠΟΛΥΖΩΪΔΗΣ,

Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ,

Ι. ΑΝ. ΣΩΜΑΚΗΣ,

Α. Γ. ΦΕΔΕΡ,

Δ. ΣΚΟΡΔΙΑΝΣ,

Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ.

Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυόμαχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Φεβρ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος.

Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυόμαχος.

(Ἀπόφ. Ποιν. μθ').

(Πρωτοκ. Ἀρ. 99.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάρη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμάκη, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ Εἰταγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Πάικου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 τοῦ τρέχοντος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Δ. Πετρόυκα.

Ὁ Δημ. Πετρόυκας κάτοικος Ἀργους, ἐγκαλεσθεὶς κατὰ τὴν 2 Ἰουλ. 1835 ἐνώπιον τοῦ παρὰ τῷ ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικεῖῳ Εἰσαγγελέω, ἀπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀργους διὰ συκοφαντίας ἐζήτησε διὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης ταύτης εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς Δικαστήριον, διὰ τὸν λόγον ὅτι τρεῖς ἐκ τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν κατὰ νόμον εἶναι ἐξαιρετικοί εἰς τὴν δίκην ταύτην, καθότι ἐκίνησε κατ' αὐτῶν ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως δι' αἰτίαν κακοδικίου.

Ἀκούσαν τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπόντος τοῦ αἰτοῦντος Δ. Πετρόυκα, γνωμοδοτοῦντα ὑπὲρ τῆς παραπομπῆς, καὶ, πρὸς τὴν ὑπαρξίν μὲν τῆς περὶ συκοφαντίας κατ' αὐτοῦ ἐγκλήσεως παρουσιάζοντα τὸ ἐγκλητήριο ἐγγράφον τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀργους, ὡς πρὸς τὴν ἀπόδειξιν δὲ τῶν λόγων τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ῥηθέντων τριῶν Δικαστῶν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικείου ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. κθ'. ἀπόφασιν τούτου τοῦ Δικαστηρίου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐγκλησιν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀργους, ὅτι ὁ Δ. Πετρόυκας ἐκίνησεν ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως δι' αἰτίαν κακοδικίου κατὰ τριῶν Δικαστῶν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικείου τῶν Κ. Κ. Σκκληίδου, Σούτσου, καὶ Φιλαράτου ἡ δὲ ἀγωγή αὕτη, ὡς προξενούσα ἔρῳ μεταξὺ τῶν ῥηθέντων Δικαστῶν καὶ τοῦ ἐνάγοντος εἶναι, κατὰ τὸ 51 ἄρθ. ἀρ. 3 τῆς Ποιν. Δικονομ., λόγος ἐξαίρεσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐξαίρεσις τριῶν ἐκ τῶν πέντε μελῶν τοῦ Πλημμελειοδικείου ἐπιφέρει, κατὰ τὸ 60 ἄρθ. ἀρ. 1 καὶ τὸ 61 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικονομ., παραπομπὴν τῆς δίκης εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς Δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα παραδέχεται τὴν περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Δημ. Πετρόυκα, ἀφορῶσαν τὴν περὶ συκοφαντίας κατ' αὐτοῦ ἐγκλησιν τῶν μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀργους, παραπέμπει αὐτὴν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει Δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀπεφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ πληρωθῶσι παρὰ τοῦ Δημ. Πετρόυκα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Φεβρουαρίου 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,

Α. ΠΟΛΥΖΩΪΔΗΣ,

Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ,

Ι. ΑΝ. ΣΩΜΑΚΗΣ,

Α. Γ. ΦΕΔΕΡ,

Δ. ΣΚΟΡΔΙΑΝΣ,

Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ.

Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυόμαχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Φεβρουαρίου 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,

Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυόμαχος.